

Sygn. akt VI GC 830/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2017 roku w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w M. kwotę 5 339,94 złotych (pięć tysięcy trzysta trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami:

- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 4 993,80 złotych za okres od dnia 25 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 346,14 złotych za okres od dnia 06 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w M. kwotę 2 067 złotych (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 830/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 marca 2017 roku powód (...) spółka jawna z siedzibą w M. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 5 339,94 złotych wraz z: odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 4 993,80 złotych za okres od dnia 25 listopada 2016 roku do dnia zapłaty i ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 346,14 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączyły trzy umowy zlecenia transportowego numer: (...), (...) i (...), które zostały zrealizowane, jednakże pozwany nie dokonał zapłaty należnego powodowi za nie wynagrodzenia wynikającego z faktur VAT numer (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 marca 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 1298/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nakaz zapłaty był dla niego dużym zaskoczeniem i w związku z tym, że nie dał powodów do wytoczenia powództwa, nie będzie płacić kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka jawna z siedzibą w M. na podstawie zlecenia spedycyjnego numer (...) z dnia 14 września 2016 roku udzielonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wykonał przewóz towarów na trasie z O. do S..

(...) spółka jawna z siedzibą w M. na podstawie zlecenia spedycyjnego numer (...) z dnia 15 września 2016 roku udzielonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wykonał przewóz towarów na trasie z O. do W. i E..

(...) spółka jawna z siedzibą w M. na podstawie zlecenia spedycyjnego numer (...) z dnia 26 września 2016 roku udzielonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wykonał przewóz towarów na trasie z O. do L..

zlecenie spedycyjne numer (...) – k. 14 akt, zlecenie spedycyjne numer (...) – k. 16 akt, zlecenie spedycyjne numer (...) – k. 20 akt

Towar został dostarczony nieuszkodzony w umówionym przez strony terminie.

list przewozowy – k. 15 akt, list przewozowy – k. 18 akt, list przewozowy – k. 17 akt, list przewozowy – k. 21 akt

Z tytułu wykonanych usług (...) spółka jawna z siedzibą w M. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. faktury VAT o numerach:

- (...) na kwotę 3 210,30 złotych z terminem płatności do dnia 15 listopada 2016 roku – tytułem wynagrodzenia za usługę transportową na trasie O. – S. oraz O. – W. i E.,
- (...) na kwotę 1 783,50 złotych z terminem płatności do dnia 24 listopada 2016 roku – tytułem wynagrodzenia za usługę transportową na trasie O. – L..

faktura VAT numer (...) – k. 19 akt, faktura VAT numer (...) – k. 22 akt

(...) spółka jawna z siedzibą w M. wzywał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. do uregulowania powyższych należności, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty – k. 23-23v akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Postanowieniem wydanym na posiedzeniu niejawnym w dniu 03 lipca 2017 roku Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z dokumentów dołączonych do pozwu i pozostałych pism procesowych znajdujących się w aktach sprawy na okoliczność istnienia wierzytelności dochodzonej przez powoda, jej wysokości oraz terminu wymagalności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka jawna z siedzibą w M. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 5 339,94 złotych wraz z odsetkami od poszczególnych wskazanych w pozwie kwot, swoje roszczenie wywodząc z umów przewozu łączących strony, faktu ich wykonania zgodnie z treścią zleceń oraz nie uiszczenia przez pozwanego należnego powodowi wynagrodzenia z tego tytułu.

Określona w art. 6 k.c. reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze bez względu na okoliczności sprawy ciężar dowodu spoczywa na powodzie. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

Wobec faktu przedłożenia przez powoda zleceń spedycyjnych, listów przewozowych, faktury VAT oraz wezwania do zapłaty, to na pozwanym ciążył obowiązek przedstawienia dowodów podważających zasadność roszczenia powoda. Tymczasem pozwany nie przedstawił żadnych okoliczności mających uzasadniać oddalenie powództwa, poza sformułowaniem, że otrzymanie nakazu zapłaty było dla niego zaskoczeniem i że nie dał podstaw do wytoczenia powództwa, nie zaoferował on jednakże żadnych dowodów, z których wynikałoby, że żądanie powoda jest niezasadne i niezasługujące na uwzględnienie w całości, czy w części.

W okolicznościach niniejszej, mając na uwadze treść zarzutów pozwanego, nie było wątpliwości, że strony zawarły umowy na podstawie przedłożonych przez powoda zleceń spedycyjnych. W ocenie Sądu były to jednakże umowy przewozu, gdyż charakter określonych w tych zleceniach czynności wskazywał na to, że usługa powoda polegała jedynie na wykonaniu przewozu towarów. Nie wskazano w nich zaś dodatkowych usług związanych z przewozem wskazujących na zawarcie umowy spedycji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 października 2004 roku, sygn. akt I CK 199/04). Z umową spedycji mamy bowiem do czynienia tylko wtedy, gdy istotą zobowiązania jest organizacja przewozu, a nie jego wykonanie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2005 roku, sygn. akt I ACa 2051/04).

Wskazać przy tym należy, że same nazewnictwo użyte przez strony w trakcie ustalania warunków umowy, w tym posłużenie się zwrotem „zlecenie spedycyjne”, było niewystraszające do przyjęcia, że strony łączyła umowa spedycji. Zasadnicze bowiem znaczenie w tej kwestii ma treść tego zlecenia. Dokument ten zaś zawierał oznaczenie trasy przewozu, wynagrodzenia przewoźnika i przedmiotu przewozu – a zatem elementy przedmiotowo istotne dla umowy przewozu. Nie bez znaczenia jest także to, że w warunkach zlecenia strony posłużyły się sformułowaniem „kwota frachtu”, nie zaś np. wynagrodzeniem związanym z organizacją przewozu (za wyszukanie przewoźnika). Nie sposób także wyinterpretować z tego zlecenia, ażeby powód zlecił pozwanemu wykonanie jakichkolwiek dodatkowych czynności związanych z przewozem (jego organizacją), a zatem czynności strictly spedycyjnych. Przeciwnie z dokumentu tego wynika, że pozwany miał jedynie wykonać przewóz.

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami). Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1).

Stosownie do treści art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był w zasadzie w całości niesporny między stronami, w szczególności strona pozwana nie kwestionowała faktu wykonania przez powoda na rzecz pozwanej spółki zlecenia transportowego zgodnie

z przedłożoną do pozwu dokumentacją, prawidłowości wykonanych usług, jak też wysokości kwoty należnej do zapłaty, zgodnie w z wystawionymi fakturami VAT. Pozwany zarzucił jedynie, że nie dał podstaw do wytoczenia powództwa, zaniechując jednakże jakiegokolwiek inicjatywy w tym zakresie.

W świetle zatem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przyjąć należało, że powód (...) spółka jawna z siedzibą w M. wykonując usługi transportowe na rzecz pozwanej spółki, wykonał swoje zobowiązania zgodnie z treścią umów, za co przysługiwało mu umówione przez strony wynagrodzenie, tym bardziej, iż strona pozwana w zasadzie nie kwestionowała roszczenia powoda także co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo.

W niniejszej sprawie żadna ze stron nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy, a w ocenie Sądu całokształt przytoczonych twierdzeń, w tym zarzutów pozwanego i zgłoszonych wniosków dowodowych (jedynie ze strony powodowej, w postaci dokumentów) pozwalał na przyjęcie, że przeprowadzenie rozprawy w przedmiotowej sprawie nie jest konieczne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie I wyroku z dnia 03 lipca 2017 roku wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ k.p.c., przyjmując za podstawę prawną treść art. 774 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 4a, art. 7 ust. 1 oraz art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w M. kwotę 5 339,94 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 4 993,80 złotych za okres od dnia 25 listopada 2016 roku do dnia zapłaty i ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 346,14 złotych za okres od dnia 06 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania jak w punkcie II wyroku Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zmianami), zasądzając od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w M. zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w łącznej wysokości 2 067 złotych obejmujących kwotę 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 250 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 31 sierpnia 2017 roku